

χτένι

χτένι κ. **κτένι**, **το**, ουσ. [<μτγν. κτένιον, υποκορ. του αρχ. κτείς, ό], η χτένα. **1.** είδος θαλάσσιου οστρακόδερμου: «δεν μπορεί να βρει κανείς εύκολα χτένια στις ψαροταβέρνες». **2.** (στη γλώσσα της αργκό) τρόπος κλοπής στο χαρτοπαίγνιο: «δεν παίζει κανείς χαρτιά μαζί του, γιατί είναι άσος στο χτένι». (Λαϊκό τραγούδι: με τα λιμά τον έμπλεξα στο πόκερ στο πικέτο κι όλο το **χτένι** δούλενε στη ζούλα και σκαλέτο).

- έφτασε ο κόμπος στο χτένι, βλ. λ. [κόμπος](#).

- όποιος έχει τα γένια, έχει και τα χτένια, βλ. λ. [γένια](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας